

AMERIKANSKI SLOVENEK.

Entered at the Post Office of Chicago, Ill. as Second Class Matter.

2. Štev.

Chicago, Ill., 10. septembra 1891.

IV 51231

Tečaj I.

VABILO K NAROČBI.

Zadnji teden razposlali smo prvo številko „Amerikanskega Slovence“ na ogled vsem čast. rojakom od katerih smo imeli natančne naslove; a le malo jih je bilo v primeri velikega števila slovenskih prebivalcev naših držav. Čast. p. n. rojake katerim nismo poslali prve številke prosimo da bi nam oprosili, kajti brez naslova nam nikakor ni moč lista odposlati.

Z veseljem poročamo tu, da se je prvi teden precejšno število jih rojakov naročilo „Amerikanskega Slovence“, kar je nam adosten dokaz da naši ameriškanski Slovenci v oziru napredka in omike nikakor ne mislijo zaostati za našimi sobraty v Evropi. Prihodnji teden nadejamo se dobiti še več naročnikov, kajti znano nam je da, velika oddaljenost krajev, kjer žive Slovenci od naše centrale ne dopušča hitrejšega ravnanja.

Da bi nam bilo mogoče množino odtisov določiti in velike stroške nekoliko zmanjšati, uljudno vabimo čast. slovensko občinstvo naročiti si brzo prvi in edini slovenski časopis v severni Ameriki

„Amerikanski Slovenec“

izhaja vsak četrtek od začetka na eni polji in če se nam posreči dobiti zadostno število naročnikov in bolj-ših pripomočkov, ko jih imamo do sedaj, upamo da bo list s časoma obširnejši. Cena mu je na leto \$2.50 za združene države in Canada in \$3.00 za posiljanje v Evropi. Prosimo pa bi nam naročnino naprej pošiljali, kakor je tudi pri drugih ameriškanskih listih v navadi. Omenimo naj tu še, da v oziru velikih stroškov nam ni mogoče za sedaj ceno bolj znižati.

Čast. p. n. naročnikom našega lista, ki bi utegnili vrniti se nazaj v staro domovino poprej ko poteče njihova naročnina, pa obljubimo list brez doplača pošiljati na Kranjsko do konca leta. Še nekoliko odtisov prve in druge številke imamo na razpolaganje lahko sedaj še ustrezemo tistim rojakom, ki bodo še le pozneje zvedili da izhaja slovensko ameriškanski list in bi si ga hoteli naročiti tako, da bi dobili tudi prejšnje številke.

Naše podvzette in uspeh je odvisno od števila naročnikov. Da bi se naš domači časopis tem bolj hitro razširil, prosimo p. n. čitatelje naj blagovolijo nam poslati kaj naslovov od svojih znancev in prijateljev ki žive rastešeni po raznih seliščih, da jim zamoremo poslati „Sample Copy“ na ogled.

Ker naše ameriškanske razmere dopuščajo da celo vsak delavec čita ne samo eden ampak tudi še več časopisev, uljudno vabimo naše čitatelje pri svojih slovenskih sosedih in znancih razširjati prve naše slovenske novine in jih nagovarjati na naročbo. Iz tega namea pošljemo nekaterim našim znancem po več iztisov ene številke in prosimo jih blagovoljno razdeliti.

Skušali bomo naš časopis v vsakem oziru čedalje bolj zboljšati in tako ustrezati našim čast. čitateljem in nadejamo se, da predno bo preteklo par mesecev se bo nahajal naš list v vsakej slovenski hiši severne Amerike in poleg tega še lepo število na Kranjskem.

Našim čast. gg. dopisnikom in vsem tistim rojakom, ki so nam pomogli pri težavnem začetku, iz-

ražamo tem potom serčno zahvalo in jih uljudno prosimo nam tudi v bodoče pomoči. Vsegamogočnega pa prosimo za blagoslov pri odgovornem delovanju in za srečen uspeh.

Naročnina in dopisi blagovolijo naj se pošiljati na:

„Amerikanskega Slovence“
Chicago, Ill.
65. W. 19. St. Cor. Johnson

Prihodnja volitev v Chicago.

Volitev meseca novembra se bo vršila v Chicagi povij po avstralski naredbi. Velika neprilichnost pri avstralskih volitvah je ta, da se morajo imena kandidatov 30 dni pred volitvijo objaviti. Na ta način bo v Chicagi volilni boj dolgo trajal, ko je do sedaj bil vedno krajši; dolgo trajajoča volitev odvraca mogo državljanov od svojega posla več ko je potrebno in je samo Saloon-om (gostilnam) po volji. Volilni komisariji morajo prejeti najmanj 15 dni pred volitvijo od odborov raznih strank pismo in poverjeno poročilo z imeni raznih kandidatov, s kratko opazko za katero službo ali urad se poganjajo in katero stranko zastopajo. Volilna komisija se ima potem prepricati da se je postavljenje (Nomination) po redu vršilo; pri neodvisnih kandidatih pak jim je treba določiti pristnost podpisov tistih volilcev, ki kandidate podpirajo in če jih je po zakonu za zadostnim številu.

Ko so kandidati postavljeni, začne volilna komisija tiskati volilne listke; letos to ne bo dalo veliko posla, kajti pri omenjeni volitvi za County potrebujemo samo različnih listkov za mesto in okraj. Ob času volitve poslancev za kongres in legislaturo pa morajo biti volilni listki primerni mnogobrojnem in različnim okrajem.

Pri prihodnjih volitvah imamo samo en listek, kateri obsega imena vseh kandidatov in volilce naj sam doliči katerega kandidata hoče voliti. Dotičnega je treba zaznamovati, sej ve da samo enega za vsako določeno službo če tudi je na listku za eno in isto službo več kandidatov natisnjenih.

Po avstralskemu načinu sprejme volilec listek od volilnega sodnika in vstopi žnjim v posebno sobo ali pa v nalašč zato napravljeno koč, kjer dobi vso pripravo za pisanje in zaznamova tiste kandidate katere misli voliti in tako pripravljen listek odda volilni sodniku. Zakon predpisuje da mora biti za vsakih 100 volilcev, ki so pri zadnji volitvi volili, ena tako koč. Če se bo točno po zakonu vršila volitev, trebamo v Chicagi 1.500 takih volilnih koč.

Ravno to dela mestnim očetom mnogo preglavice, ne zaradi tega kako bi se koč napravile, kajti za denar se jih lahko dobi v kratkem času desetkrat toliko številu, marveč važneje vprašanje, kje jih bodo postavili ko nimamo nikjer pravnega prostora za toliko množico volilcev in kam jih bodo potem shranili. Če bi na primer napravili take koč, ki bi se potem lahko v kup zložile, morali bi imeti zato še pripravno poslopje, da bi jih v njo ob času, kadar se ne rabijo shranjevali. Upamo da bodo mestnočetje v tem oziru pravo uganili into stvar tako vravnali da

mestjanom ne bo potreba 6 ur da lječ hoditi k volitvi.

Ako bo gospod A. G. Lane imenovan šolskim vodjam v Chicagi kakor se glasi javno mnenje, treba bo na njegovo mesto voliti okrajnega šolskega nadzornika, Ker pa po zakonu pri volitvah šolskih nadzornikov smejo tudi ženske glasovati, zna biti prihodnja volitev jako zanimiva. Misli se da ne bo potrebno za ženstvo posebnih volilni koč, treba pa bo posebnih volilnih listkov na katerih bodo samo kandidati in mogoče tudi kandidatnje za službo okrajnega šolskega nadzornika natisnjenini. Če bodo ženske imele svojega, to je kandidata ženskega spola, se ne da še določiti. Ženske katere hočejo glasovati morajo biti kakor moške, ameriškanske državljanke in se morajo poprej vpisati. Radovedni smo koliko chicagskih „Lady“ se bo udeležilo pri prihodnji volitvi. Ne da bi že sedaj kaj sodili o tem, smemo pričakovati precejšno število ženskih volilcev, tembolj ker bo to kaj novega in nenavadnega. Nadejati se je da bodo ženske porabile lepo prilichnost kajti pri vsaki priliki le preveč rade nosijo hlače in pri vsaki prilichnosti hočejo govoriti zadnje besede.

DOPISI. Razpostavljenje sv. suknje.

Trinajst. avg. (Izv. dop.)
Niso imeli mesto časti, da bi jo obiskalo toliko gostov kakor ravno sedaj. Iz vseh krajev notranjih in zunanjih dežel privrelo je neizmerno mnogo ljudstva iz vseh narodov gledat razpostavljeno sv. oblačilo, katero je nosil izveličar. Radi premnogo ljudstva je vlada primorana skrbeti za to, da se vsak romar bivši jeden dan tu povrne, kajti ljudstva bi se sešlo toliko, ako bi ostajali ljudje po več dni tu, da ne bi mogli kam žnjim. Pri tej priliki delajo krčmarji najlepše dobičke. Gostilni se je za visoko število pomnožilo in če tudi romarji jed s saboj prinašajo so vedno napolnjene z gosti, kakor mravljišče.

Mej romarji je tudi mnogo tatov ki to priliko dobro v svojo korist obračajo. Spočetka je škof dvomil, da bi bilo potreba policijske pomoči, a sedaj ima posledna čez glavo oprapila. Mnogo tacihi ptičev, ki ne razločujejo, kaj je moje in tvoje, so priprli. Neki ženski zmanakalo je pretečen teden 300 mark iz žepa, katerega pak so kmalu vjali. Sploh pa ni dneva, da se ne bi kaka tatvina prigodila ali kakošnega tatú priprli.

Sukuja je razpostavljena v kapelici za velikim oltarjem, ktera pa je krasno s cveticami olepšana in z brezštevilnimi lučicami razsvetljena. Na vsaki strani izpostavljene sukuje stojita dva malteška viteza, v rudečej opravi in zlatima mečema v častno stražo.

22. avg., je bilo tu posebno mnogo pleminitašev iz Angležkega in drugih zunanjih dežel, mnogo viših častnikov in katoliških udov katerim je napravil škof Korum kakor trdijo pridigo nalašč za nje, ker jim je posebno vzgled dajal nesito sv. sukno kot simbol vsega katolištva.

A. J. Jerman.

Metlika, 25. avg. (Izv. dop.)

Tu je došlo več rojakov iz Amerike, kateri so mej ljudstvo raznesli vest, da se bo v Ameriki pričela vojska, vsled česar vsi po celej okolici hitijo svojim sorodnikom v združene države pisat, da naj bi se povrnili. Naj bržeje je to laž in skorom si mislim, da se nam je bati tu belj vojske, kakor pa tam.

Po našej okolici je letina bolj srednja. Celo poletje imeli smo hudo vročino, kakošne še ne kmalu. Stari ljudje trde da je bila samojedenkrat okoli leta 1850 taka huda vročina. Ženstvo je umiralo po hujah vsled vročine. Tako je vmla ženska Marija Žigon v 70 letu svoje starosti, ko je ječmen žela in še več družv in okolici.

Deželnega poslanca O. Detela so imenovali deželnim glavarjem za vojvodino Kranjsko.

Pavla Z.

ZVUNANJE DEŽELE. AVSTRO-OGERSKA.

Danaj, 4. sept.

Včeraj so se sešli nemški car Wilhelm v spremstvu kancelarja Coprivy-ja in avstrijski car Fran Josip z saksonskim kraljem v Hornu. Družba se je podala nato obdana z višimi vojaškimi krogi in sstrza na konjih v Göpfritz, kjer je glavno stanišče avstrijskih čet. Ta kraj so si izbrali za vojne vaje, ko se naj pripravniš zato, posebno pa za poskus nekakega se smojiti in novih pušk. Vsi ki odobrujejo novi smodnik trde, da v gozdu poskriti pesči in koiniki sovražnika lahko pogube, ne da bi imel sovražnik njihovo skrivališče iznajti.

Ta kraj glavno stanišče avstrijskih čet, je obdan z malimi holmei in bogato preprežen z rekami in potoki. Za konjike je sicer malo prostora. Toliko več pa za pešce z najlepšo prilichnostjo, skriti se za drevjem in tako dobro zavarovani zadrevesnimi debli streljati na sovražne čete, kjer jim nasprotniki nemorejo tako hitro priti do živoga.

V Avstriji se govori, da so ta kraj nalašč izvolili za vaje vojske, ker bi se tako gredoč poskusilo, kako bi se mogel tam sovražnik zadrževati, ako bi prodl čez Česko proti Dunaji.

Razun novega smodnika in pušk, omeniti je posebno vdeležbe mnogobrojnih telefonov in dvokolo-čet in te se le vprvič. Milijone in milijone patronov se bo iztretilo, preje ko se bojo vaje končale. H konci napravilo se bojo vaje v pondelek se po holmeih okrog Göpfritz-a in petem se povrnejo čete domov.

Dunaj, 4. sept.

Finančni minister Kalley de Nagy-Kallo je spemil včeraj grofa Kalnoky-ja k kancelarju Coprivy-ju, da bi se skupno posvetovali radi povišanja avstrijsko vojaškega budgeta.

Obedva cesarja sta zapustila vojne vaje preje kakor sta namerala, ker se je zdravnik nemškega cara ponesrečil. Pal je namreč s konja in zeló pobil na glavi.

Dunaj, 5. sept.

Avstrijski nadvojvoda Fran se bo v kratkem z bavarsko princoso Zofijo zaročil.

Dunaj, 5. sept.

Razrušenje hriba pri Dravi v Linski globeli ima hujše posledke,

kakor so je spočetka mislilo Klubo vsemu trudu ljudij po okolici, ki po noči in po dnevu skušajo jez odstraniti in Dravi svojo staro strugo napraviti, se je vode že takamnožina zajezila, da se je reka v celo jezero spremenila.

Kamenje, drevje in prst, katero se je privarilo iz udrtga hriba napravilo je Dravi veliko jez in meri na okoli 270-000 kubičnih yardov. Razum kamna in prsti pak se je vdrlo nič menj ko 4 orale gozda kar je največ pomaglo, da se je reka zajezila.

Dunaj, 6. sept.

Poročila iz Krakove, preje glavno mesto Poljskega naznanjajo da so dobili posestniki v Varšavi glavnem mestu Ruskopolskega nalog, za mnogo vojakov, kateri bojo v teku 14 dni tje dospeli, stanovanja pripraviti. Ruska bo tam postavila veliko posadko ruskih vojakov in je baje vsem časnikom strogo prepovedala o tem kaj poročati.

ČRNA GORA

Dunaj, 3. septembra

Knez Nikica I. črnogorski je nevarno obolel. Na vratu se muje napravila bolešt, ktera je tako nevarna da mora biti vedno zdravnik pri njemu, da mu dušnik prereže, ako bi ga imela bolezen vdušiti.

RUSKO.

Petrograd, 8. sept.

V Kavkaz-u se nadejajo prav dobre letine. Vlada je že vožno ceno na želenici za 50 procentov znižala, da se tako prevažanje žita iz Kavkaza v drugo izlajša.

Tudi druge družbe parobrodov na kaspiskem morji in reki Volgi so obljubile ceno za prevažanje žita precej znižati.

Kakor se uradno javlja, je gvernerv v deželi Livland ponudil 1 000 000 pudov (ruska teža) žita iz deželnega žitnega skladišča drugim s slabo letino obiskanim dežlam posoditi. Posojeno žito pak naj bi se koj po prihodu žetvi deželi Livland povrnilo.

Tudi dežela Kurland je pri volji Livlanda posnemati samo sto različno, da je vlada porok, da se jej povrne žito v pravem času.

London, 4. sept.

Tu se govori, da je neka banka v Parizu ponudila Ruski \$12.000-000 posoditi. Kakor trdi „Times“ se ne bo prav nič javno poročalo o pogodbah mej obdema zavezničkoma, ako so poročila, ktera so se poročala radi finančnih zadev mej obdema državama ob času vojske, resnična.

Londoa, 3. sep.

Kmalo se bo razglasila zakonska zveza carevičeva s grško princoso Marijo njegovo sestrično. Stvar bo v red spravila carica mej tem ko bo šla v Atene na obisk. Carevič je baje jako zaljubljen v Marijo, kar pa ni caru po volji. Car je želel, da bi si bil izbral raje kako črnogorsko princoso.

Petrograd, 4. sep.

Finančni minister Višnegradski je napravil že dve izdaje po 25 milijonov rubeljev, kakor mu ukaz dovoljenje. Nadalje misli še 50 milijonov izdati, kateri so po državnih bankah z žlatom že nadomeščeni. — Kakor pravi govorica, bo napravila Ruska vlada velik naklad na pšenico.

„Nowa Wremja“ predlaga, naj bi napravila vlada prepoved radi izvažanja kruha. Židi so se teh-

nične napake, ktera se nahaja v tükazu, namreč prepoveduje izvažanje reži a ne kruha, hlastno v svoj prid obrnili. Sedaj spravljajo kruh prek meje.

FRANCOSKO.

Pariz, 3. sept.

Kakor se razvidi iz Francoskih listov so Francozi jako bojaželn in komaj čakajo vojske. O Sedanu se pač malo piše ali skorom prav nič. Olliver se britko pritožuje ker ga dolže, da je njegova vlada lahkomišeljno zahtevala in pričela vojsko leta 1870 in pristavlja v svoje opravičenje, da sta Viljem in Bismark nalašč žalila Francosko in jo tako silila prijeti za orožje.

Zola pa piše v „Figaro“ takole: „Francoska je pripravljena in se jini ničesar bati. Čas je delat za nas in proti nekdajim zmagovalcem. Že se kažejo znamenja viharja, kateri bo pomedel jedno izmej cesarskih dinastij s pota in pretresel ves narod, ki je vse kriplje napenjal se žnjim meriti. Francoska, ki je Sedan preživela in moč iz zgube sesala je sedaj nepremagljiva.

TURŠKO.

Konstantinopol, 4. sept.

Ker so nemški in francoski poslanci zahtevali odškodnino za Evropejce, ktere so turški roparji pred malo časa napadli, jih v svoje brloge odgnali in pozneje velike svote za nje zahtevali, se je Sultan razjezil nad svojimi ministri, ker so se premalo trudili tolovaje po loviti, in jih je zato službe ostavil. Turški ministri so niso mnogo brigali, roparstvu in zločinstvu konec napraviti, zato jih je zadela Sultanova jeza. Za napraj, kakor obeča Sultan, se bo bolj strogo in marljivo postopalo, da se tolovaji s pota spravijo in drugim narodom bolj varna pot napravi.

KITAJSKO.

London, 5. sept.

Iz Kitajskega se še vedno čuje o drznih puntarjih, kateri Evropejce če dalje bolj pogosto napadajo. Pred kratkem napadla je tropa vpornikov kineski konzulat v Išng-u in ga do malega pokončala. Kakor se zanesljivo poroča, so bili zločinci ravno tisti ki so poslednji terek Evropejce napadli.

Francoska vojna ladja „Aspie“ je odplula iz Klukiang-a v nemirne kraje Evropejcem na pomoč. Poveljni ladje je dobil povelje z uporniki strogo postopati.

HAYTI.

New-York, 5. sept.

Norwergski parnik „Alert“ je včeraj dospel v tukajšno luko in prinesel, iz Port Depaiz in Cap Hayti, ktere je 27. avg. zapustil, novico o veliki prekuciji, ktera bo kmalu svoj vrhunec dosegla. Raznesla se je vest o puntu že tudi v Jamaico in Kingston, kjer se vsi odpravljajo v ljudvlado Hayti nazaj iz ktere so bili nek-daj pregnani. Ako bi utegnili pregnanci palačo napasti nastavili se bojo topovi proti mestu.

Ker se punt za gotovo pričakuje, so palačo že dobro obstrajili. Tujci niso varni pred puntari, zato se vmikajo iz Port anr Prince v varniša zavetja. Ravno tisti dan ko je odplula ladja od tam odpravil je prezident Hyppolite svojo družino iz Port an Prince v Cap Hayten.

„Amerikanski Slovenec.“

Prvi in edini slovenski časopis v združenih državah severne Amerike, izhaja vsak četrtek in velja za celo leto s poštnino vred za vse združene države in Canado \$2.50, s pošiljanjem v Evropo \$3.00.

CENA NAZNANIL IN OGLASOV

za 12 vrstic „Brevier“ (square 1½ palca):
Eden teden \$0.75 Tri mesece \$0.90
Dva tedna 1.25 Šest mesecev 11.00
Eden mesec 2.00 Devet „ 15.00
Dva meseca 3.50 Eno leto 18.00

Pri večjih oznanilih (oglasih) precejšen rabat. Oznanila naj se blagovolijo plačevati naprej.

„Amerikanski Slovenec“

No. 65 Cor. W. 19. & Johnson Str.
Chicago, Ill.

Anton Murnik,
izdajatelj in urednik.

„Amerikanski Slovenec.“

The only Slavonic Newspaper published in the United States.

ADVERTISING-RATES.

One „Square“ (12 lines „Brevier“ or 1½ inches):

One week \$0.75 Three months \$0.90
Two weeks 1.25 Six months 11.00
One month 2.00 Nine months 15.00
Two months 3.50 One Year 18.00

Considerable rebate on large advertisements.

All advertisements must be paid strictly in advance.

Office No. 65 Cor. W. 19. & Johnson Str.
Chicago, Ill.

Anton Murnik,
Editor & Proprietor.

Chicago, 10. sep. 1891.

Opomba k naročbi „Amerikanskega Slovenca.“

Kdor si želi naročiti „Amerikanskega Slovenca“ naj nam naznani razločno svoje ime in bližnji „Post office“, kjer navadno prejema pisma. Ako ima svojo „Post office box“, naj naznani tudi številko od nje. Ker je v eni državi več „Post office“ z enim in istim imenom je neobhodno potrebno da se naslovu pristavi še „County“ in država n. pr.

Mr. John Klobučar,
Box 316

Stearns Co., Minn.

Naročniki ki se preselijo v drugi kraj, naj nam naznani novi naslov, da jim zamoremo pošiljati list brez zamude na novi kraj.

Naročnina blagovoli naj se pošiljati naprej in sicer je naj bolj naredno in naj cenejše s pošto nakaznico („Post money order“). Pošiljatev s „Postal Note“ je sicer ceno ali za večje zneske ni varno. Pošlje se tudi lahko v registriranem pismu ali na tak način pride dražje.

Pošiljanje „Amerikanskega Slovenca“ v Evropo.

Ni dvombe da bi naši rojaki v stari deželi z veseljem ne čitali časopisa, ki bi jim v domačem jeziku živo predstavljaj ameriško življenje in početje; tem bolj, ker živi veliko število Slovencev v naših deželah, kateri imajo v starem kraju družine, sorodnike in znance.

Kdor hoče „Amerikanskega Slovenca“ pošiljati svojim na Kranjsko, lahko ga pošlje sam, ko ga prebere ali pa ga naroči tako da ga naše upravnštvo naravnost v Evropo pošilja, ker na ta način pride hitreje in ceneje.

Konec notranje vojske v Chili.

Leto in dan je divjala notranja vojska v republiki Chili v južni Ameriki; obe bojevajoče se stranke vladna in kongresna, vojskovale sto se s jednako spretnim junaštvom, kakor ste se ne dolgo poprej skupno bojevale s republikama Peru in Bolivia.

Po dosedanjih poročilih se je notranja vojska nepričakovano hitro končala. Uporniki so se sedaj imeli samo severno stran dežele v posesti in se niso dosta brigali za druge kraje. A nepriča-

kovano hitro posedli so in sicer brez ovir, najvažni kraje cele dežele ne dalje od primorskega mesta Valparaiso.

Glavno mesto republike je sicer Santiago v znožji hribovja „Cordilleras de los Andes“, 90 mil na jugoizhodni strani od Valparaiso. Te dve mesti ste zvezani s železnico, ali glavno mesto od Chili ima v primeri s Valparaiso še veliko manj veljavnosti, kot naše glavno mesto Washington proti New-York-u.

Valparaiso ima kakih 124,000 prebivalcev, med temi 12,000 ptujcev in je poleg San Francisko največje primorsko mesto vsega obrežja cele Amerike ob strani tihega morja. Razun tega pa ima Valparaiso gotovo več vpljiva na prebivalstvo v Chili, katerih je kakih 3½ milijonov, kakor ga ima New-York na ogromno republiko združenih držav.

Vodstvo kongresne stranke je tudi takoj prevedelo, da jem bodo čestitalo prebivalstvo kot gospodarjem republike Chili, če se jim posreči polastiti se mesta Valparaiso.

Da je armadi upornikov bilo mogoče priplaziti se v obližje primorskega mesta je razvidno, kajti imeli so vse vojno brodovje pri rokah, mej tem ko je prezident Balmaceda še le pričakoval vojnih ladij, katere si je naročil v Evropi.

Kakor je videti Balmaceda ni kar nič posredoval, ba bi se varoval napadom; brez vsakotere zapreke so prišli nasprotniki do reke Aconcagua na severni strani zatoka pri Valparaiso, in hitro so njih vojne ladije obkoljile zaliv reke. Potem še le je Balmaceda spoznal nevarnost in v naglici poslal oddelek svoje, to je vladni udane armade k reki. Na obrežji se je vnel hud boj, v katerem so uporniki podpirani od silovitih topov brodovja hrabro bojevali se nasprotnike premagali.

Celi dan je trajalo ljuto klanje med sovražnimi brati, katerih se je skupno baje 20,000 bojevalo. 3,000 mož je bilo ubitih in ranjenih; naposled so se morali vladni vojniki umakniti nazaj in upornikom dati prekoračiti reko. Uporniki so potem umikajoče se vladne čete hudo pritiskali, ktere so se branile tako hrabro, da je Balmaceda med tem dobil časa si poiskati boljšo, že od narave zavarovano pozicijo na vshodni strani obrežja pri „Vina del Mar“ z drugimi v kratkem času zbranimi oddelki, katerem se je pozneje še pridružil premagani oddelek.

Valparaiso leži deloma preko sternih pečin po bregovju in je po naravi pretež zavarovano. Ko so tedaj zmagovali uporniki zadeli na vladno vojno četo pri Vina del Mar, videli so da imajo močnega nasprotnika pred saboj, tembolj ko je ta nasprotnik bil varovan od trdnjave „Callao“, katere težki topovi so merili ne samo na kongresno vojno, ampak tudi na njihovo brodovje, ki je prijadralo mej tem v zatok upornikom na pomoč.

Kmalu se je vnela pri Vina del Mar huda bitka. Iz strahu pred topovi trdnjave, niso si upale ladije upornikov blizu vladne armade, kakor popred na reki Aconcagua, ali poslale so vendar vse nepotrebno moštvo in topove iz ladij na suho svojim v pomoč. Po teh dveh bitkah je kongresnim ostalo samo 7,000 mož, med tem ko je imel Balmaceda še lepo število 13,000 udanih vojakov, toda edino vojsko, kongresni pa so imeli posadke še v drugih krajih.

Celi dan je poslušalo preplašeno prebivalstvo mesta Valparaiso grozmenje topov, in še le ko so dovažali vlaki obilo število ranjenih v mesto, znali so, da divja oni kraj mesta ljuti boj. Uporniki skušali so vladno vojno naj poprej pregnati iz dobre pozicije in potem trdnjavo Callao od zad napasti in jo s pomočjo brodovja uničiti. Ko bi se jim bilo to posrečilo, bi se mesto Valparaiso na severni strani

ne moglo več braniti.

Balmaceda je takoj sprevidel, če zgubi Valparaiso, bi bila tudi vničena vsa njegova moč, zato je sklenil boriti se do zadnjega. Ko bi se mu bilo posrečilo predzne upornike ne samo odpoditi, ampak jih tudi jeden del vjeti ali vničiti, potem bi bila utrjena njegova vladna. Ako bi bili uporniki tepeni, in bi se jim posrečilo približati na brodovje in odpluti proti severu, bi vojska še vse jedno dolgo trajala. V tem slučaju bi bila kongresna strauka gotovo vojsko z nova pričela, če tudi je dvomljivo, da bi bila imela kakošen uspeh.

Tudi uporniki so spoznali kako važen je izid te vojske za obstanek kongresne stranke. Bili so dobro oboroženi z Remington in Winchester puškami, katere so dobivali iz severne Amerike, kajti samo ena ladija „Esmeralda“ jim je pripeljala 20 tisuč pušk. A le mala pesčica upornikov ni upala poskusiti se z veliko večjo vladno armado. Vodstvo kongresne stranke je v naglici poklicalo vse po deželi razdeljene oddelke k glavni četni pred Valparaiso. V jako kratkem času dobili so uporniki izdatno pomoč in takoj napadli prednje strake prezidentove in jih zapodili nazaj v mesto.

Z nova se je vnel hud boj ki je trajal čez 72 ur; obedve stranke ste se bojevale z enako hrabrostjo. Vladni vojaki so branili vsak redjenj zemlje do zadnjega moža, a vedno večjo silo so jih podili uporniki proti mestu. Balmaceda se je moral umakniti zmagajočim nasprotnikom in iskati zavetja v obzidju mesta Valparaiso, katero so uporniki hitro obkoljili. Hrabri vojaki so sicer še nekaj časa branili mesto, a ko so sprevideli, da je bran proti močnej sili zastoj so se vdali.

Do sedaj so se vojskovali uporniki po pravilih vojnega reda, kakor vojaki kongresne stranke; ker so pa pozneje že premagane brate ropali in morili, mesto plemeniti poglavlje in vsi deli vojske so bili čevanje nad vladno vojsko, ampak surovo početje navadnih tolovajev.

Ko je Balmaceda sprevidel da se ne more več braniti in še manj vzdržati se na čelu vlade, pobegnil je, da bi rešil vsaj življenje. Poročalo se je sicer že iz Chili, da so uporniki begunce v hribih zasledili in usmrtili; druga bolj vrjetna poročila z Valparaiso pa poročajo da se je prezidentu posrečilo približati na ladijo „Condell“ na kateri upa vteči v San Francisco. Če tudi bi mu sledile sovražne vojne ladije, rešil bi se pred krvoločnimi nasprotniki, da bi le mogel priti v Meksiko. V kateri kolikuli bo nesrečni prezident iskal zavetja gotovo ga bo našel kakor vsak političen begunec pri naših sosedih. Nobena ladija ne bo upala v obližji Meksike ali združenih držav begunce loviti. Sedaj je Balmaceda še vedno prezident republike Chili in ostane tako dolgo, da si tamonja vlada izvoli in potrdi novega.

Želeti je le, da bi zmagovalci v Chili pri postopanju proti prejšnji vladni udanimi državljani, posnemali modrega Meksikana Juarez-a ki po zmagi ni iskal se maščevati nad nasprotniki, temveč je le toliko kaznoval, kar je bilo potreba za prihodnji mir in blagor države. Zmagovalci so v velikej zadregi v finančnih zadevah, kajti obedve stranke ste izdale mnogo popimatega denarja, zlato in srebro pa ste poslale za orožje v ptuje dežele; država ima sedaj dvojje malo vrednih bankovcev.

Dolgo časa bo morala popravljati ljudovlada slabe posledke nesrečne vojske. Ker Chili ni revna dežela in ima veliko dobrih pripomočkov in irdatnih virov; upati je, da se bo kmalo pomogla, ako bo njena vlada varčna in oprezna.

Dogodki v Kini.

Ko je amerikanski konsul 4. julija priredil pojedino v Amoy-i v Kini, povabil je mej drugimi tudi guvernerja dežele Tukien, gosp. Čin-čün-čung-a v goste. Po napitnici na kineškega cesarja razvnel se je guverner zelo in pričel navdušeno govoriti svojim sogostom. Govoril je takole:

„Teško bojo razumljive moje besede Evropejcu, ktere imajo za Kineza vendar toliko pomena. Govor obsega namreč ves kineški rod, jezik, narodnost, krono in literaturo; postave, šege in zgodovino celih 50 stoletij. — Mej tem ko je Kina neodvisna celih 5,000 let napredovala, neoziraje se na druge dežele, j dan danes prisiljena svojo prejšno pot popustiti in se čedalje bolj za Evropo pomikati. Sedaj ima že železnico in brzjav preprečen skorom po vsakej deželi. Tudi ima že tako velike železne izlivarne, kakor se nahajajo v Pittsburghu in Sheffieldu. Sploh mora se učiti evropske umetnosti in znanstva kako se vojskovati po morju ali po suhem, ker jo sili Evropa, ali gorje ako učence pričučeno tudi v svojo korist porabi! Kina, prosta dolgov z neusahljivimi pripomočki in rodovitnimi milijoni utegne kedaj še celej Evropi nevarna postati ali celo končati vse krščanstvo. Ni potreba biti ravno prerok, da se to lahko sprevidi. Preje ko bo preteklo 20 stoletij, bo Kina najmočnejša in vsem oziru prva država na izhodu kakor Amerika na zapadu. Lehko je Evropa vesela, ako bo Kina ostala človeštvu tako dobro misljena in odkritosrčna kakor je sedaj.“

Ta govor skorom preti, — toda sreča naša, da ne ravno nam temveč staremu svetu. Vse kaže na to, da utegnemo mongolci zopet v Evropo prodreti, a preje ko se bo kaj takega bati, bo preteklo še nekaj stoletij. Najmanj pa se nam še kaj za naša bližnja sorodnike v Evropi kaj preje z utegnemo, če ne da se to privlači proti izhodu, morale se bojo preje z neizmerno Rusko poskusiti, kar bi jim nesvetovali.

Govor je pač zanimiv, ali le oziroma na to, da se Kina zaveda svoje moči in jo tudi skuša porabiti, kajti; zakaj bi se moralo prebivalstvo z 400 milijoni ravnati po postavah, ktere jej Evropa predlaga in zakaj bi morala trgovske zveze z Evropo odobrovati, ako jej niso pogodu, in zakaj bi morala država tujce mej svojimi podložniki trpeti, ako druge države Kinom vrata kažejo, ako jej ni druguzga potreba, kakor se misli v Kini, ko evropskega orožja, da se ostavi zvnunjem poveljem.

Sveda se ne prisvoji kaj takešnega tako hitro, lahko se še ponaredi kaka malenkost, ali današne vojskovodstvo, vojne tehnike ali sploh tehnike ktere imajo trden temelj na ktereza Evropa že cela stoletja zida so za Kino nedosegljiva. To dohiteti se ne bo Kini nikdar posrečilo, ker bi potrebovala sto letja k temu in še potem ne, ker jo Evropa ne bo mirno čakala, temveč bo tudi naprej hitela.

Vse to pak je postranska stvar. Omeniti je bolj važnih točk in dogodkov, ktere se gode v notranjem kineškem cesarstvu in ga k uspešnemu napredovanju zadržujejo. Požiganje imetja evropskih naseljavcev in pobijanje krščanskih misijonarjev ni nič nenačnega v Kini. Tak dogodka živo spominjajo, da jim Evropeji niso po volji. Zločinstva večinoma izvršajo po starih ostavljenih vojakihi, kterim ni hotel novi kraljev namestnik Liu-kun-yi v Nanting izplačati mesečne podpore \$50,000, ktero pa so preje po njegovih prednikih Šank pin čanu in Tseng-ko-čuanu vedno prejemali. Ti dosluženi vojaki imajo društvo ktero Kolao imennjejo. Podobno

je našim veteranarjem.

To društvo se ravno tako pridno poteguje za svojo mesečno podporo, kakor naši dosluženci za svojo penzijo.

Kineška vlada je zapretila upornike strogo kaznovati a vender ni čuti o nobenem vspehu. Punt se še vedno širi in se najgrozoviteje suče okoli Evropejcev in krščanskih misijonarjev. To je velik dokaz da je Kina Evropi nasprotna, ker podjetje svojih podložnih proti misijonarjem tako rekoč molče odobruje.

Do sedaj se je punt samo po notranjih državah širil, po poslednjih poročilih se je pa raztegnil tudi po lukah ki so z Evropo po pogodbi združeni. Da so Kinezi tujcem sedaj zelo nevarni, dokazuje to, ker se Evropejci po takih lukah združujejo. Ako ne bo Kina v kratkem stvari konec napravila, nadejati se jej je, takošnega prelivanja krvi, kakor leta 1870. Pač je potreba, da se zvnunje dežele, zlasti Evropa za take stvari malo bolj briga in zločinstva mej človeštvom odstrani. —

Most čez reko East v New Yorku.

Prej ko so si omislili načrt za most ki bi vezal mesto Brooklyn z New Yorkom, potrebovalo je nekaj časa kljub temu, da so ga nameravali, že nekaj let nazaj, napraviti. Nekteri so celo trdili, da se sploh ne da narediti. Še le po končanej notranji vojski so pozvali, takrat slovečega inženirja John C. Roelinga iz Brooklyna, da bi jim osnoval načrt po katerem bi se dal takošni velikanski most postaviti. To se je zgodilo, a vendar je zopet mnogo truda in časa stalo, da so se mestjani z železniško in drugimi trgovskimi družbami pobotali. Mesto New York je načrt l. 1867. poleg postave potrdilo ali s pogodbo, da bi mesto Brooklyn 3 milijone in mesto New York 1½ milijona dolarjev ostati 1 milijon bi se pa iz privatnih podpor nabral. Cenili so takrat ogrog 5 milijonov splošnih stroškov za most.

Toda Roeling je po svojem preračunu cenil stavbene troške na 7 milijonov, k temu potrebno zemljišče na 3 milijone in 5 let časa za postavljenje mostu. — 3. januarja 1870 se je tedaj pričelo delo, a ni dolgo trajalo, in naposled za cela tri leta prejenjalo, ker so jeli plan prenařajati. Novi osnovani načrt pomnožil je stroške in podalšal obrok, v katerem bi imel biti most že gotov. Iz 10 milijonov naraslo je končem 15 in mesto 5 let potrebovalo se je polnih 13, da je bil most gotov.

(Dalje prih.)

Pismo na „Amerikanskega Slovenca.“

Blagorodni g urednik! Minolo soboto došla mi je prva številka „Amerikanskega Slovenca“ Bil sem posebno iznenaden. Kaj je li mogoče? In vendar črno na belem čitam v pristnem materinem jeziku. No možka je ta! Tako je prav! Ako ima Chicago prostora in dobre volje za vsakovrstne narodnosti ter jezike, našel bode izvetno i Slovenec ondi svoj kotiček in zavetišče. Toraj na delo! Slovan gre na dan! In Slovenec nikakor ne sme mej zadnjimi ostati! Da tudi Amerikanski Slovenec ne sme nikoli zabiti svoje matere ter mile domače govorice! Ti moraš spoštovati slednjega, kdor je spoštovanja vreden, vsakemu dati čast, ki mu gre; a svojo rodno zemljo, svojo majko moraš pa ljubiti. Toraj spoštovanje in čast vsem drugim jezikom maternemu pa ljubzen. Te ljubezni ne sme uničiti nobena stvar, ne ptuje dežele, ne druge šege; nje ne sme ohladiti ne prostrano morje

in tudi ne podnebje amerikanščine.

Dalječ po svetu podali smo mi — zvečine vsaj s trebihom kruhom — izpostavili mnogim važnostim, zlasti nevarnosti, da se odvadili lepi domači govori da ne rečem, je popolnoma po bili. Tega bratje nikar in nikd Verno čuvajmo svoje sv. svetin! Izlasti ostani nam vedno draga ljuba materina beseda tudi na amerikanskih tleh. Le priučimo drugim, potrebnim jezikom, a tem na slovenskega ne pozabim! Zadačo, da bi varovali, negov in širili v besedi in pismu je slovenski, postavil si je in zapi na pročelje: „Amerikanski Slovenec.“

O kako lepa, plemenita, sv. naloga! Podjetje to zahtevalo bode obilo truda ter velikega npora. Ali se združenimi moč zamore se veliko.

Prav iz globočine svojega sr toraj čestitam Vam g. urednik, ker ste se lotili tega v Ameri nam velepotrebnega dela, žel Vašemu dobrodošlemu listu obil uspeha, veliko naročnikov, in pr veliko sadu! V to pomozi Vn Na zdar! Viribus unitis!

(*Zalokar L. r misijonar.

*) Preserčna zahvala Vam prečast gospod za Vaše velenjeno pismo, kak tudi za Vaš trud, da ste nam deskrb obilo število naročnikov! Uredništvo.

Kitajska in japonska pošta

Pošta iz Kitajskega in Japonskega, ki je bila oddana 19. avgusta v Yokahamu, je dospela 2. septembra zjutraj ob 5 uri po parniku „City of Paris“ v dobrem stanju v New York, odkoder se je poš lala potem naprej na Angleško. To je nekaj novega, kajti tak nagle vožnje do danes še ni bilo. Kod in kako so poštne vreče potovale pripoveduje se tako le:

29. avgusta dospel je na suhi „Congress of India“ v Victoriji. B. C. Tam je vsprejel posebni vlak kanadske Pacific-železnice z našo pošto. Čakajo 18 vred kitajskih in japonske pošte in sicer 12 na Angleško in 6 v New York namenjene, in oddiral j njimi po železni cesti v namenjeni kraj. Svojo dolgo pot predirjal je za tako malo časa, kakor še nikdar popreje. Že 1. Septembra dospel je vlak v Brookvillo na St. Lawrence, še na kanadski strani kjer ga je vsprejel postajnik železnice. Na nasprotni strani pak leži Morris-town N. Y., kjer je sam vodja Voorlees newyorške Central-železnice čakal z posebnim vlakom, obstoječim samo z lokomotive in paketnega voza, na njo in jo odpihal proti New Yorku. Pošta namenjena je bila od tam v Dock, kjer stoje navadno parniki, in imela odpluti z parnikom „City of New York.“

Vlak prišel je v New York ob 4:43 uri na velki Central-kolodvor, odkoder pa ne bi prišla pošta ob pravem času v Dok na parnik, ako ne bi bili stvar uradniki kanadske Pacific-železnice in Jacksonov vodja železniške pošte oskrbeli, namreč da bi se parnik, ako bi bilo potreba malo zadržal. Poštne vreče so se hipoma prenesle in malo po peti uri so jih že oddal parniku, „City of New York“ kteri je točno ob 5:10 uri odplul proti Angležkem.

Ta poskus hitrovožnje se je dobro obnesel. Ako tedaj parnik ob določenem času do cila pripluje, ali drugače 9. septembra v Liverpool dospe, potem ne bo cela vožnja mej Yonoham in Angleško delj, ko 20 dni trajala.

Vlak po suhem ni več ko nekaj malega več ko tri dni potreboval. —

„Amerikanski Slovenec“

stane za celo leto samo \$ 2.50 po vseh združenih državah in sosedno Canado. Spošiljanjem v Avstrijo 50 c. več.

Povest iz življenja tiho- tapskih lovccev.

Iz nemškega prevel Jvan Grillec.

„Jagrov Francé je črnega Tine-
ta vstrelil,” glasila se je novica v
vasi D... od ust do ust.

Vse kar je le gibal hitelo je iz
hiše na cesto, da bi kaj več zvede-
lo o tej čudnej novici. Na vaš-
kem trgu zbrala se je skorom vsa
vas, čakaje, kedaj bojo prinesli
vstreljenega tihotapca drvarji iz
gora.

„Črnega Tine,” takoga je ime-
novala cela vas,, ni ravno škoda,
kar je iskal to je našel,” razgovar-
jali so se vaški fantje na oglu hiše.

„Kakega zajca,” lisjaka ali tudi
srnaka počiti, da se skupi kak
groš, kadar ni nobenega zaslužka,
to nič ne rečem; ali tako kakor je
ravnal Tine, je pač malo odveč.
Naj raje bi bil imel, da bi vsa
zver gori v grajski planini pala v
njegovo torbo,” primeša se fan-
tovski govorici stari kmet. „Jaz
sam sem svoje dni, kterege vstre-
lil tam gori, ko sem bil še mlad
fanté kakor ste vi. Toda Tine
je bil preveč predrzen.

Pred tremi leti nekega dne zgo-
daj; dan še ni dobro napočil, ko
vstopi na koncu vasi v krémo
„pri jelenu” mlad grajski lovec
Francé, v polni lovski opravi.
Siva suknja s zelenim obrobkom,
kratke hlače do kolen podaljšane
s zelenimi nogovnicami, ki so mu
krile korenjasto postavo, so mu
kaj lepo pristojale. Izpod klo-
bučka, z peresi divjega petelina
okinčanega in precej na čelo potis-
nenega, zrlo je par črnih, svetlih
oči prijazno v svet. Ni čuda da
so se dekleta iz cele okolice ozirale
za njim, kadar jih je srečeval in
prijazno pozdravljal.

„Dobro jutro Micika,” pozdra-
vi domačo dekle, rudečih lic ka-
kih 20 let staro. Odloživši puško,
se vsede za mizo.

„Dobro jutro France, danes si
pa zgođen,” odzdravi ga Micika
in se mu prijazno nasmeje.

„Prinesi mi en glazek brinovca
potem jo pa odrinem na lov.”

Dekle mu prinese zahtevano in
se vsede poleg njega.

„Pa se povrneš zvečer ne Fran-
cé?”

„Ne danes ljuba moja, najbrže-
je ostanem čez noč v gori. Na-
menjen sem danes na srne in tudi
na té ne bom pozabil. Jutri ti
prinesem lep šopek cvetlic Micika.”

„Jaz se zmirom bojim, da se ti
ne bi kaj prigodilo, in mnogokrat
sem že mislila, da bi bilo bolje,
da ne bi bil lovec. Tá, črni Tine
tudi vedno gleda, kako bi te spota
spravil, ker preostro ravnas s tiho-
tapci.” Milo ga pogleda pri teh
besedah, tako da se fant ni mogel
več vzdrževati. Lahno jej položi
levico okoli vratu in jo goreče plju-
bi.

„Draga Micika, nikar si ne de-
laj toliko skrbi za mé. Meni se
ne pripeti tako lahko kaj, ker so
mi le predobro znane vse stezice v
gori. S Tinetom se bova pa že
pobotala, da ga le jedno zasači-
mo. Sedaj moram pa odrediti. Bodi
zdrava, in vesela dokler se zopet ne
vidiva.” Še enkrat jo poljubi
in naglo odide.

Dekle je še dolgo gledala za lju-
bim, dokler jo ni zaval v goščo.
Žalostna in polna skrbi vsede se
na klop in premišljuje tako v je-
dno mer zré na tla. Sama prišebi je
trnala: „Kaj hočem začeti ako
mi ga vstrele. Čudno je da si ra-
vno danes ne morem iznebiti teh
nesrečnih misl.” Nobeno delo jej
ni šlo od rok, kar je pričela, je sa-
mo na pol dokončala.

„Tako sem in tje pospravljaje
po sobi jo vzdrami nov gost. Vsa
se zgane ko zagleda črnega Tine-
ta in nevede izreče polglasno: „Sam
zlodej je tu.”

„Zlodej ravno ne, ali njegov

hlapec, Micika!” odgovori jej Ti-
ne, ki je slišal nje zdihljaj.

„Govori spodobneje, ali pa se
poberi odkoder si prišel grdoba,”
zavrne ga Micika in hoče oditi, to-
da Tine jej zastopi pot.

„Ne bodi huda, jaz sem te hotel
nalašč malo podražiti, ker se mi
tako malo jezna bolj dopadeš.”

„Pusti me vun, če ne bom kri-
čala!”

„Ne boš šla ne, jaz hočem žga-
nja!”

„Natakarca ti ga lahko prinese,
jaz ti ga pa ne bom,” krepko ga
porine na stran in mu uteče v ku-
linjo.

„Dobro, dobro,” mrmral je
Tine ves srdit za mizo, „grajski
lovce se jej bolj dopade, ker je
malo bolj gladkega lica, toda jaz
mu bom že pokazal, da ga le do-
bim jedno v roke. Ena kroglja
bo dost za njegovi lepi obraz.”

Natakarca mu prinese žganja,
kterega kmalo povžije. Nalival se
je tako dolgo še potem, dokler ni
prišel za mizo dremati. Tako
spečega ga vzbudi novi gost, veli-
ke močne postave, po vsej okolici
znani najdrznejši tihotapec Jana.
Pravijo da je že marskterega grajskega
lovca vstrelil. Da sta to
pajdaša sodil bi ju vsakdo že po
zagorelih, grdih obrazih in po si-
rovem obnašanju. Tine je pode-
doval po svojim očetu lepo doma-
čijo. Toda ni se okvarjal mnogo
žnjo. Raje je dolge delal nanjo, po-
pival po krémah, dokler ni popolno
ma tihotapstvu propal. Pri tem
poslu postala sta največja prijatelja,
zlasti pa v gostilni, kadar je
imel Tine kaj okroglega.

„Kaj si ti je pa zopet pripetilo,
da se tako černo držiš, kakor bi
ti bila mačka mlade snela,” ogo-
vori ga Jana in seže po njegovoj
kupici z žganjem napolnjeni. „Ti
je pa že zopet golobica odrekla, o
Tine že vem, vse vem. Jagrov
France ti je na poti.”

„Sto vravog te vzelo! Boš der-
žal jezik za zobmi?” vsplamti
prijani Tine.

„No, no, nikar se ne huduj na
mé, saj ti nisem jaz nič na poti.

Rajši se jezi na tega ki ti je dekle
pregovoril. Toda ti si bedak.
Ne znaš si pomagati, sploh ne veš
kako začeti, ker nimaš poguma.

„Kaj? me boš pa ti učil, ko še
sam nič ne veš,” odvrne mu Tine
z zaničljivim nasmehom.

„To je vse mogoče,” odvrne
Jana opazovaje tovarša. „Jaz
sem že davno vedel, kaj je treba k
tej stvari. Nikdar ne bo tvoja,
če boš mirno gledal, kako drugi v
tvojo kaščo hodijo.”

Natakarica prinese žganja in se
odstrani v stransko sobo, vrata ma-
lo odprta pustivši, kajti govorica o
Miciki jo ni le malo zanimala.

„Jaz imam že davno pripravlje-
no kroglo za grajskega lovca, ali
sedaj mi še ni prav nič nevaren,”
nadaljuje zapeljivi Jana govorico,
misleč, da ga natakarica ne čuje.

„Kaj misliš, da jo jaz nimam?
Imam jo imam, samo bojim se je-
če,” odgovarja Tine.

„Saj ti ga ni treba sredi vasi
vstreliti, gori v grajskem gozdu je
baš lepša priložnost. — Jaz bi kaj
stavil da se je odpravil danes viso-
ko v goro, kajti gori je srnakov,
ktere je gotovo že zasledil. Bil
sem včeraj gori in sem jih videl,
le škoda, da se je zver splašila
drugače se gotovo ne bi bil s praz-
no torbo vračal. Puško imam gor
pri debeli bukvi skrito, če te je
volja pa greva v goro.

„Jaz sem stavo Jana. Naj me
vrag vzeme če mu nespustim jedno
v rebra, da me bo pomnil na vse
veke, samo da bi ga le na cilj
dobil.”

„Kaj tacega sem pač od tebe
pričakoval starega tovarša. Ta-
kega tekmeča kakor je le tá se go-
tovo ne boš bal. Ako boš dobro
meril, je Micika za leto dni tvoja.”

Tine plača pijačo in obedva jo
naglo odrideta.

Natakarica pa ki je čula ves po-
govor mej tihotapcema hiti pove-
dat Miciki kar je čula. Micika se

je vsa prestrašila, čuvši natakari-
no povest. Ni se dolgo pomišljala.
Natakarici naroči, da naj pove
očetu kam je šla, hitro si žaveže
robe in odhiti v goro kakor sple-
šena srna. Prišedši v gozd jo
krene po bližnici, ker se jej je že
dozdevalo da ne bodeta šla nava-
dno pot. Hiti kar le more, kajti
velja ljubega rešiti. Kmalo je
dospela do kočice, ktera je bila sre-
di gozda. Hlastno stopi v njo in
popraša po Francetu. Starka ki
je bila že malo gluha je kake tri-
krat vprašala dekle kaj, da hoče
preje ko začne pripovedovati na-
dalje in široko, da je bil pred ka-
ke pol ure tukaj, da je dala njego-
vemu „pinčetu” (pesu) nekaj jest
i.t.d. Na to jej pokaže še le stran
na ktero je mladi lovec krenil.
Da je deklina komaj čakala, kedaj
bo starka končala svojo obširno
povest, se lahko misli, kajti trepe-
tala je strahu, da ne bi prepozno
prišla. Kakor jej starka pokazala,
tako jo tudi ukrene glasno klicaje
Franceta. Toda ni bilo drugega
odgovora, kakor odmev njenega
glasu.

France poiskal si je mej tem že
dobro mesto, odkoder je prežal na
srne. Ker je solnce še malo pre-
več prepekalo, vlegel se je v grmi-
čevje in čakal mirno zveri. Ni
dolgo trajalo in priskakalo je ne-
kaj srn, druga za drugo, komaj sto
korakov od njega. Ko je srnak
en čas poslušal, in nič nevarnega
sumil, pričele so se past. Bistro
oko Francetovo jih je že opazilo.
Tiho se skloni, izbere najdebeleje-
ga izmej vsih, dobro pomeji nanj
in glasno je odmeval strel v dol-
ino; srnak pa se je zvrnil na doli
mrtev.

Micika je čula strel in šla za
njim skrbno iskaje Franceta. Že
bi bila šla dal, kar se ozre na doli
in ogleda svojega ljubega klečati
pri vstreljeni zveri:

„France, France, ali si ti?” za-
čuje se mili Francetu dobro znani
glas.

„Ti tukaj,” vpraša jo lovec za-
čuden, vsklonivši se od plena kviš-
ku, „kaj pa je tako važnega Mi-
cika?”

„Črni Tine in Jana sta na potu
sem gor, in te iščeta vstreliti,” in
malo je mankala, da ni pričela
plakat.

„Ho ho ho! to sta te pa gotovo
le malo oplašiti hotela,” nasmeja
se jej mladenec, ki se ni mnogo
delal iz skrbnega opominjanja dek-
linenega.

Micika pričela je na to zmedeno
v pretrg anih stavkih pripovedo-
vati, kar je čula po natakari-
ci.

Nekoliko nižje od ljubljenih se
je pokazala glava s peklenskim
nasmehom za skalo. Bil je črni
Tine z Jano.

„Njega ali pa njo, naj zadenem
kar hočem.”

V drugič počí puška, in Micika
se zgardi zadeta v Francetovo na-
ročje. „France, oj ljubi France,
jaz sem zadeta,” in kri se jej vljuje
iz prestreljene strani.

„Ti zadeta mesto mene, nikar
ne umri nikar Micika!” Tako in
enako trnal je nesrečni mladenec.
Poljuboval jo je in vse birad dal v
trenuko, da bi jo mogel zopet
uživeti:

Lahno položi umirajoče dekle na
tla in nasloni njeno glavo na svojo
desnico. Morilec je le predobro
meril. Teško so se jej dvigala
prsa in čezdalje bol počasi bila je
žila umirajoče. Še jedno odpre-
oči in napne vse svoje moči:
„France, ljubi France — jaz mo-
ram — umreti — povej mi — ako
me — ljubiš. — Moj oče! —
France,” — poslednikrat težko iz-
dihne in Micika je prestala. —

France si ni mogel misliti, da bi
bilo to mogoče. Glasno je plakal
korenjaški mož pri trupu mrtvega
dekleta dokler niso prišli iz vasi
in jo prenesli domov. Žalosten
je bil sprevod iz gore v domačo
hišo. Doma so jo doli na oder in
vaška dekleta so jo lepo okinčala.
Vse dni in noči čul je France z

pobitim očetom njenem pri mr-
tvaškem odru, dokler jo miso za-
grebli v črno zemljo.

O Tinetu in Jani pa ni bilo ni
sluha ni duha. Potegnila sta jo
daleč čez hribe in doline.

Tudi Miciken očje zmirom bolj
hiral in tako kmalo odrinil za Mi-
ciko v večnost, zapustivši vse
imetje Francetu. France pak je
ostal še pri svojem poslu in zvesto
opravljal službo grajskega lovca.
Ali ni ga bilo več mej svet. Ni
ga bilo videti nikdar več veselega;
samota in lov sta bila jedina nje-
gova tolažba. Kolikrat se je vra-
čal iz Planinske gore domov, je
pokladal šopke gorskih cvetlic na
Miciken grob. Na onem nesreč-
nem mestu v gozdu postavil je pri-
prost križ z njenim imenom, kte-
rega je vedno venčal z cvetličjicami.

Tiho je preteklo več ko dve leti
in nihče ni že več govoril o nes-
rečni ljubezni grajskega lovca in
jelenove Micike. Kar se raznese
vest po vasi, da sta črni Tine in
Jana zopet tu. Seveda se nista
pokazala v vas, temveč klatila sta
se po gozdu in streljala divjačino
kakor poprej.

Nekoč prišel je France zopet
mimo križa. Vleže se v travo po-
leg križa in tako potnega srca pre-
mišljuje pretekla dni. Kar ga oz-
drami strel iz žalostnih sanj. Toda
grajski lovci so bili danes daleč le
v drugem kraju, to bi mogel biti le
kakošen tihotapec. Gredečo proti
strani, odkoder se je čul strel,
kmalu zapazi tihotapega lovca na
tleh klečati pri vstreljenem mla-
dem sernaku. Bil je Tine.

Tine hito seže po puški, ali
prepozno. En blisk in en pok iz
Francetove puške in Tinetu vmah-
ne dvoceva zgrudivši se na tla k
mrtvému plenu. Micika je bila
mačočvana. —

„France,” mrmral je umira-
joči, — vedel sem, — da bo tako
— prišlo. — Micika — ni mi dala
— miru — Blodil sem — kakor
— kajn okoli — Ti mi — nemo-
reš odpostiti — ali Miciko —
— kakor je — Bog — v nebesih
ni sem jo mislil — — —

„Kri mu zapre govorico, pos-
lednič se stres in stopil je pred
vsega mogočnega.

Kateri je pravi?

Gospod Nicefor Zvoniček sedel
je v svoji sobi. Da je sedel ni nič
čudnega. Bil je umirovljeni svét-
nik doželnega sodišča, in kot tak
je imel tudi dosti prilike, do dobra
priučiti se vedenju v tej lastnosti
svoji.

Gospod svétnik je torej sedel
ter čital pismo, kar tudi ni nič
čudnega, ker je lahko pismo čitati,
ako človek katero dobi.

Njemu nasproti slonela je v
naslonjači gospa svétnikova, in
tudi to ni nič čudnega, ako je člo-
vek debel ter ljubi priležnost. A
gospa svétnikova, pazno gledajoč
v svojega ljubljenelega soproga, je
molčala, — in toje jako čudno.

Pet minut je že minilo, ker je gos-
pod svétnik gledal v pismo, a gos-
pa svétnikova še ni izpregovorila.
Bilo je to nekaj v istini nenavad-
nega, in obseg lista moral je biti
zelo važen, da gospod svétnik tega
ni opazil. Celó kričavi kanarček,
ki je svoji gospé tako rad in tako
glasno pritrdjeval, je umolknil ter
resno krožil z glavico, kot da se je
gospé zgodila kaka nesreča.

A zakaj je molčala gospa? ča-
kala je, in to je zopet jako čudno,
da gospod svétnik sam prične, ker
je vedno zelo rad pričenjal, naj že
bo pri tem ali onem. Čakala je,
a zaman, in zato jo je naposled
minila potrpežljivost, kar zopet ni
nič čudnega.

„Kaj pa piše?” vpraša se ko-
nečno.

Kdo piše, to je vedela, ker je
bil gospod svétnik, pogledavši
naslov, veselo vskliknil: „Ah, od
prijatelja Šrouba!”

Gospod svétnik nič ne odgovori.
„Kaj pa piše tisti tvoj prijatelj,

te vprašam že drugič?”, vpraša z
ostrejšim glasom gošpa svétnikova
še jedenkrat.

A gospod svétnik tudi ta pot ni
odgovoril, marveč se je zamislil
ter zagodrnjal: „Hm, iz tega bi
utegnilo kaj biti.”

To je bilo gospé svétnikovi malo
preveč; že se je pričnjala razvne-
mati, kar zopet ni nič čudnega, ter
dejala:

„Zvoniček, ne jezi me. To je
jako žalostno, ako te mora žena,
pravim ti, lastna žena opominjati,
da bi jej prečital pismn, katero
utegne biti važno.”

Kanarček neha krožiti z glavo
ter prične gospé svétnikovi na vse
grlo pomagati.

„No, no, iz tega bode nekaj”,
pravi gospod svétnik sam zase, ne
zmenec se niti za kanarčka, niti za
svojo gospo.

„Ali, za Boga, iz česa pa?” za-
zveni iz njenih ust s tako ostrim
glasom, da se gospod svétnik sled-
njič vspametuje.

„Ti si tukaj, Leokadija? Dob-
ro!” zakliče veselo. „Ouj; kaj bi
ti rekla na to, ako bi ti povedal,
da se naša Julika morebiti kmalu
omožii?”

Leokadija skoči kvišku, kakor
bi jo bilo nekaj pičilo. A to tudi
ni nič čudnega; kajti tudi menj
skrbna mati nego gospa svétnikova
bi bila to storila, zagnavši od sebe
svoje šivanje, in to izenadenje os-
upnilo bi bilo tudi vsako drugo
materinsko srce.

„Kaj,” vzkliknila je, „naša Ju-
lika naj bi se omožila! — In to
stoji v tem pismu?”

Gospod svétnik se šegavo, dejal
bi diplomatično nasnehne — iz te-
ga je bilo spoznati, da je umirov-
ljen e. kr. svétnik — ter odgovori
z važnim glasom, v katerem se je
javila njegova, že tolikokrat po-
kazana duševna nadmoč:

„To sicer ne stoji v pismu, a
kdor ima tu-le” — gospod svétnik
pokaže na svoje čelo, kajti gospa
svétnikova imela je čelo nenavad-
no nizko — „in kdor zna kombi-
novati, in sicer dobro kombinovati
na more govoriti tako, kakor sem
resnó kar govoril jaz.”

„Čita torej.”

Da gospa svétnikova ni hotela
sama čitati, temu je bilo uzrok,
ker ni imela pri roki očal. Vrh
tega čitala je samo nemške črke.

„Leokadija”, povzel je gospod
svétnik, mesto da bi čital, „goto-
vo poznaš že iz mojega pripovedo-
vanja starega prijatelja mojega
Jeremijo Šrouba.”

„Dobro ga poznam; saj sem ti
morala vedno praviti, da nikar ne
govori o njegovih neumnostih
vpričo Julike”, odgovori Leoka-
dija nepotrpežljivo.

„No vidiš”, očita jej gospod
svétnik, „to ni bilo prav, Saj ni
bilo tako hudo, samo —”

„Ali že zopet začenaš? Molči in
beri.”

„No dobro.” Gospod svétnik
se nasmeje. „Dobro pazi”, pravi,
a to bi si bil lahko prihranil, kajti
gospa svétnikova je bila poseb-
ljena pozornost, kar pa zopet ni
nič čudnega.

Gospod svétnik čita:

„Dragi Fran! Najdražji prija-
telj mladosti moje! Z veliko proš-
njo obračam se k Tebi. Kakor
več, imam sina Karla, izvrsten de-
čak, tih, a malo trapast. To me
žali. Zaradi tega sem sklenil, po-
slati ga za nekaj časa v Prago, da
se malo obrusi, ako že ni prepozno.
Tebe pa prosim, da bi ga vsprejel
v svojo hišo. Prišel bode isti dan,
ko dobiš to pismo, in nadejam se,
da bodeš skrbel zanj po očetovski.
Z izdatki ne štedi, vse ti z vesel-
jem povrnem, kar boš potrošil.

Izroči moje pozdrave dragi so-
progi svoji. Tebe pa poljubuje
Tvoj iskreni prijatelj Jeremija
Šroub.”

Prečital je ter zmagoslavno dos-
tavil: „No, kaj praviš na to?”

„Le naprej”, sili gospa svét-
nikova nepotrpežljivo.

„Zakaj naprej?”
„Beri naprej.”

„Kaj naj berem?”

„To pismo.”

„Saj sem je že prebral.”

„Prebral?” začudi se Leokadija.

„A kje stoji zapisano, da se Julika
morebiti kmalu omoži?”

„Zapisano?” pojasnjuje gospod
svétnik „Nikjer! — Leokadija,
ali me ne umeješ?”

„Aha, ti bi morebiti rad ta dva
mladiča —”

Gospod svétnik zamežika, na-
bere ustne ter dvigne kazelec des-
ne roke. To je storil vselej, ka-
dar je hotel reči: „To se umeje.”

Gospa svétnikova se zamisli,
gospod soprog pa se zmagoslavno
smehlja.

„Ali Zvoniček”, izpregovori
naposled ona, „kak mora biti ta
človek, ko njegov lastni oče pravi,
da je trapast? Sicer nič ne škodi,
ako je soprog malo trapast”, —
pristavi ter se po strani ozre na
gospoda svétnika, ki pa se za to
niti zmenil ni, iz česar se dá skle-
pati, da je Leokadija govorila iz
lastne skušnje.

„Kaj neki misliš”, seže jej v
besedo, „on ni trapast. Oče je
moder, razumen človek, in otrok
se vrže zmirom po očetu; to vidiš
na naši prebrisa ni in okretni Ju-
liki.”

Ta dokaz na gospo svétnikovo
ni prav nič uplival, zato mi ni mo-
goče povedati, ga je li imela za
resnico ali ne.

„Kaj pa”, pravi čez nekaj časa,
„ako Julika ne bode hotela? Meni
se zdi, da jej tisti mladič z leda še
zmirom roji po glavi.”

„Kakšen mladič?” vpraša gos-
pod Zvoniček začuden. Gospod
svétnik je to gotovo pozabil, kar
pri takem starem gospodu zopet ni
nič čudnega.

Leokadija mu to takoj pové.

(Dalje prih.)

Indijanska vojska v Chicagi

Dva fantalina 12 oziroma 14
let stara Arthur in Charles Loss
mislila sta, da mrgoli v Chicagisti
okolici vse polno Indijanov, kteri
bi utegnili vsak čas napasti mesto
in ugonobiti prebivalstvo. Zara-
di tega sta sklenila zadnjo saboto
z njimi začeti vojsko. Oborožila
sta se revolverji in patroni; da bi
pa zamogla tudi za bežečo indijan-
sko družal streljati vzela sta s sa-
boj tudi puško.

V ponedlek popoldne ob 5 uri
sta bila za boj že popolnoma pri-
pravljena. V južnem parku najela
sta si dva konjčica, ju zasedla in
odrinila proti severu za Indijani.

V Hyde-parku sta iskala več ur
sovražnikovo sled ali zamau, o In-
dijanih ni bilo ni sluha ni duha, le tu
tam je stal pred kako prodajalnice
kaki Indijan od lesa, vzmenenice
da se dobi po takih prodajalnicah
tabák. Bojaželna jašeta čez most
na Dearborn ulici in jo vdereta
proti Lincoln parku, kjer jih kma-
lu zasači tajni policaj Haggenjos.
Policaj ju je energično ostavil in
zahteval, da se vdata, toda hrabra
branitelja mesta Chicago nista bi-
la koj pri volji se vdati, ne da bi
se branila. Po dolgem prigovar-
janji sta se vendar vdala dedeketi-
vu in pristavila, da bi ne bila nida-
r, kakemu navadnemu policaju
izročila orožje, kar tako, tebi nič
meni nič.

Uradni sluga vedel ju je v poli-
cijsko postajo na Halsted ulico,
kjer sta morala počakati tako dol-
go, da je oče prišel. Na očetovo
prošnjo, in ker sta se do posledne-
ga dogodka pridno in lepo obna-
šala, in trdno obljubila na komi-
sarjevo pridigo, nikdar več takih
bedaljev unganjati so jih spustili.
Osrametena sta se vrnila s svojim
očetom v njihovo stanovanja 113
Colorado Ave.

Rojaki! berite

„Amerikanskega Slovenca.”

Razne vesti.

Mizarski strajk v Chicago.

Chicago, 9. sept.

Mizarski strajk še vedno traja in še tudi ne bo tako hitro končan, ker so mizarske organizacije dovolj močne in pri volji se do poslednjega boriti proti 10 urnem delu. Včeraj zjutraj se je vršila strajkarska seja, pri kateri so se obravnavali posebni predlogi o tovarnah, ki so po strajku zastale. — V tovarni Andrews delata samo dva delovca, ktere so „basi“ leta 1876 iz Canade importirali. Pri Brunswick, Balke & Collender počivajo stroji in ravno tako v tovarni Behl na Center Ave. Pianotovarja Bush & Gertz je privoljila 9 urno delo, ktero pa strajkarji niso vsprejeli. Firma se trudi sedaj pianodelovce iz Baltimore pridobiti, vendar se strajkarji na vse moči prizadevajo kaj takega odvrniti. V Rieger-jevi tovarni dela samo 7 mož z policijsko stražo. Delo v tovarnah Koch & Peterson in „Windsor Folding Bed Co.“ je popolnoma prestalo. Največjo razburjenost pak jo povzročila v seji vest, da je firma Sprague & Smith včeraj razglasila po jutranjih novinah, da želi mizarjev, kteri so pri volji delati 10 ur, mej tem ko je 8 urno delo že baje privolila.

Edmunson & Hay pak hočejo še le prihodnega marca 8 urno delo opeljati, do tistega časa pa se mislijo z tesarji okvarjati.

Ko so se včeraj poročila pri seji vsprejela, pričela se je debata, ktera je dolgo trajala. Nato se je sklenilo za trdno, se prvosklenjenih pogodb vzajemno držati in jih „bosom“ ne za las predrugaciti.

Oglas.

Kje je John Schweiger? Mož je iz Černomelj na Kranjskem doma, 33 let star in je prišel pred 15 leti v Ameriko, v katero državo se je podal, ni znano a sumi se da je šel čeravno ne precej ko je prišel v to deželo, vendar morebiti pozneje v Californijo.

Njegova sina John in Frank Schweiger ki oba živita tu v Ameriki in njegova hči v Černomelji na Kranjskem so v velikih skrbah zavoljo svojega očeta.

Komur je kaj znano od tega moža naj blagovoli naznaniti upravništvu Amerikanskega Slovenca.

Fran Stukel

slovenski gostilničar

(blizu Lakeshore in Clevealand-Pittsburg-Kolodovorov)

996 Lake St. Cor. Lawrence
Cleveland, Ohio.

Priporoča dobro pivo, pravo kranjsko vino in staro žganje z zabavnimi igrami, pulom, biljardom in domačim kegljiščem.

JOHN YORK

777 779 in 781 S. Halsted St.

Velika zaloga obuval iz finega in solidnega usnja za odraslene, dečke, deklice in za otroke po jako nizki ceni. Za vse blago v zalogi garantiram, in se oljudno priporočam

JOHN YORK

777, 779 in 781 S. Halsted St.
Chicago, Illinois.

Tiskarna

“Amerikanskega Slovenca”

65 Cor. W. 19. & Johnson St.

Chicago, Ill.

Sprejema vsakovrstna tiskovna dela: pravila, karte in listke za spolge, liste in kaverle za trgovska pisma, vizitnice i. t. d. v slovenskem, hrvaškem in angleškem jeziku, ktere hitro in vestno dovršuje.

ANTON MURNIK
lastnik.

POZOR!

POZOR!

Nasha zaloga ima največjo izbirko manufakturnega blaga za najnovejše mode.

Na skladišči je vedno velika množina narejenih, prazničnih

in delavnih oblek.

400 parov vsakovrstnih obuval z Walter H. Fenny & Co. znamjem.

Obilo, vsake baže sraje, belih in pisanih, za ženske in moške in sploh vse druge vrste platnenega blaga.

Pridite in pripričajte se da Vam bo najbolj uljudno in solidno postregel.

J. J. MURNIK & Co.

Tower

Minn.

Glejte!

Glejte!

Priporoča svojo trgovino z mešanim blagom, dobro pivo, žganjem vinom slovenskemu občinstvu zlasti pa vabi potnike skoz naše mestice potujoče, kteri smejo pričakovati boljše postrežbe kakor drugod.

Tower St Louis Co. Minn.

CITY MEAT MARKET

največja zaloga mesa.

Vsaki dan friško govejo in prešičje meso, kakor tudi suho in klobase z zelenjavo in drugimi deželnimi pridelki

priporoča uljudno

W. H. McQuade & Co.

Tower ST. LOUIS Co. Minn.

Papež &

Zupančič

SLOVENSKA GOSTILNICA

V

JOLIET-U,

ŠT. 1107 SCOTT ULICE.

M. Spreitzer & O. Johnson Co.

Krojača v Tower-u Minn.

Obleke se okusno po najnovejši modi izdelujejo, stare popravljajo, čistijo in barvijo po jako nizki ceni.

Izvrstna postrežba

s dobro pivo, vsakovrstnim, starim žganjem in vinom

dobi se pri

JOE ŠTUKEL-JI

385 Indiana Str.

Joliet Illinois.

Izvrstno „Milwaukee-pivo“ prodaja na debelo,

JACOB KOSEC

Tower, Minn.

Lek za
odraščene in otroke
najboljše sredstvo zoper
pokvarjen

CASTORIA
želodec
ste pri otrocih.
na se v vsaki
domaćini

ALLEN B. WRISLEY'S

white

Borax

SOAP

Absolutely Pure. Full Weight.

Ask your Grocer for it.

Turk & Voss furniture Co.

119-21 S. Canal St.

Chicago, Ill.

Izdeluje vsako vrstno hišno orodje mize, omare, posteljo i. t. d. iz vsakovrstnega lesa priposto in fino.

Svoje izdelke priporoča vsem trgovcem take robe po najnižji ceni.

Ta prostor je še za oddati, na

teden mesec ali celo leto za

male in velike oglase.

ANTON KOŠIČEK

gostilničar

št 519 na 18ti ulici

v

Chicagi, Ill.

Priporoča dobro pivo, svojo obilno zalogo domačega vina in dobrega žganja s zabavno igro pulom in damačim kegljiščem.

JOSIP TURK

1016-18 Claire Str. v

CLEVELAND-U O.

Ima razun špecerijskega blaga še drugo mešano blago, po najnižji ceni na razpolaganje. Kupovalcem se na željo blago tudi na dom dovaža.

Josip Strniša

Slovenski gostilničar in trgovec špecarijskega blaga,

na Wagemon ulici v Newburgh pri

CLEVELAND-U, O.

priporoča. slovenskemu občinstvu dobro postrežbo s pivo, vinom in žganjem, kakor tudi dobrimi smodkami, tabakom in groceri blagom.

JAKOB SKALA & Co.

Velika trgovina z meščamim blagom in kuhinsko posodo, kakor tudi's ANHEUSER & BUSCH St. Louisko pivo na debelo in drobno. — Gostilničarji naj blagovolijo poskusiti pivo in sprevideli bojo kmalu, da bojo svojim gostom prav lahko ustrezali.

Nizke cene! Hitra postrežba!

Jakob Skala & Co.

Tower Minn.

Anton Mikshe

VELIKA ZALOGA

Groserijskega blaga.

Narejenih oblek, delavnih in prazničnih, lepih klobukov in vsakovrstne kuhinske posode

Se uljudno priporoča

Anton Mikshe

Wahpeton, N. D.